SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY · УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 74. JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, APRIL 20, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 20-го КВІТНЯ 1994. Ч. 74. РІК CI.

НАПРУЖЕННЯ МІЖ УКРАЇНСЬКОЮ І РОСІЙСЬКОЮ ФЛЬОТАМИ ТРИВАЄ

Київ. — У четвер, 14-го квітня, пресовий центр Міністерства закордонних справ України спростував повідомлення телестудії „Останкіно", що міністер закордонних справ України Анатолій Зленко нібито за одеський інцидент звинуватив місцеву владу: „Міністрові приписуються слова, яких він не говорив. Не було й самого інтерв'ю, про яке йшлося в засобах масової інформації Росії".

Міністри оборони України і Росії Віталій Радецький та Павел Ґрачов під час зустрічі 14—15-го квітня не дійшли до згоди щодо конфлікту в Одесі. Радецький назвав випадок в одеському порті „піратським". Це, за його словами, викликало обурення громадян Одеси і народу України. „Що характерно — солдати, яким дають команду стріляти, ці солдати — громадяни України... Якщо дивізії наказують застосовувати зброю, то такий відділ на території України не потрібний. Ось чому я наказав його розпустити", — сказав Радецький.

Міністер оборони Росії П. Ґрачов сказав: „Гідрографічне судно 'Челекен' — це об'єкт Чорноморської фльоти, і ніяка митниця, ніякі прикордонники не мають права оглядати те, що навантажує командування Чорноморської фльоти. Спровокували ці дії українські власті".

У Севастополі командування Чорноморської фльоти з 11-го квітня припинило постачання електроенергії на кораблі Військово-Морських Сил України, хоч українська сторона нічого не заборгувала фінансовому управлінню Чорноморської фльоти. Без електроенергії залишилися сторожові українські кораблі „Гетьман Сагайдачний", „СКР-112", малий протичовновий корабель „Луцьк". Представник пресового центру Чорноморської фльоти не зміг нічого пояснити з цього приводу.

Стало також відомо, що із Севастополя вийшов загін кораблів Чорноморської фльоти у складі якого: великий десантний корабель, вартовий корабель, два малих протичовнових кораблі та ракетний крейсер „Адмірал Головко". Офіційно оголошено, що кораблі мають намір вивезти з Одеси моряків, які не бажають служити в Україні. Проте Міністерство Оборони України отримало інформацію, що на кораблях є велика кількість зброї, тому В. Радецький надіслав телеграми прикордонним кораблям Української фльоти з наказом не пропускати кораблів Чорноморської фльоти до Миколаєва, Очакова, Херсона, Одеси та Ізмаїла. Морякам, які бажають служити в Росії, дозволено виїхати за межі України, однак ті відмовляються виїздити на українських кораблях і літаках, домагаючись пропуску в українські порти російських кораблів. За даними пресової служби Одеської військової округи, 22 мічмани і чотири офіцери із розпущеного 318 відділу виявили бажання залишитися і присягнути Україні.

Колеґія Севастопільської Міської Ради вирішила скликати 19-го квітня надзвичайну сесію для затвердження бюлетеня опитування мешканців міста: кому має належати Севастопіль і Чорноморська фльота — Україні чи Росії?

„Незавісімая Ґазета", що виходить у Москві, 16-го квітня надрукувала повідомлення, покликуючися на достовірні джерела, що деякі кораблі Чорноморської фльоти завантажені ракетами і приведені в повну бойову готовість. Частина кораблів 15-го квітня вий-

(Закінчення на стор. 4)

Сенатор стверджує своє добре ставлення до України

Кергонксон, Н. Й. — Українці, громадяни стейту Ню Йорк, часто звертаються до своїх сенаторів у справах України, особливо у справі ставлення Америки до України, бачучи наглядно, що раз-у-раз Уряд у Вашінґтоні ставиться до Росії надто прихильно, навіть, декому здається, коштом України. Громадянин Кергонксону, лікар-психіятр-емерит, дістав таку вимовну відповідь на його листа до „сенатора, що вміє мислити", — за висловом консервативного публіциста Джозефа Собрана, — Патрика, Д. Мойнигена, Відповідь варта, щоб її тут подати:

„Знаючи, що Ви зацікавлені рівнем закордонної допомоги, що її дають З'єднані Стейти Америки Україні, я вважав відповідним постачати Вас інформацією про найновіші законодавчі справи. Як Ви може знаєте, на недавньому засіданні Сенатської комісії закордонних зв'язків я піддержав поправку, що її запропонував сенатор Воффорд, котра висловлює опінію Сенату, що ЗСА повинні розпочати більшу і більш ефективну програму допомоги Україні, допомоги, котра сприяла б політичним і економічним реформам і котра була б пропорціональною до величини і стажу України.

Україна є важливою країною, що може бути міцною силою за мир, стійкість і правопорядок між народами. Ми повинні стреміти до того, щоб розвинути сильніше обосторонне співвідношення з Україною, побудоване на спільній пошані до демократії і людських прав.

Український нарід переніс справжнє страхіття репресій: навмисне викликаний голод, табори праці, релігійні переслідування. Пройшовши те все, він все ж таки задержав віру у незалежну будучість.

Коли будуть обговорювати справу допомоги колишньому Совєтському Союзі, а зокрема Україні, я буду підтримувати намагання допомогти народові України, котрий так багато вистраждав.

Прошу не вагатися сконтактуватися зі мною в майбутності, чи у цій справі, чи у будь-якій іншій справі, що ви нею зацікавлені".

Відбудеться зустріч з О. Баюл і В. Петренком

Клифтон, Н. Дж. — Як вже відомо з преси, що українські світові першуни Олімпійських Ігор Оксана Баюл і Віктор Петренко відбувають турне по більших спортових центрах Америки, але квитків на їх виступи майже не можливо одержати. Але завдяки Централі УККА, Координаційна Рада УККА у співпраці з УСЦАК одержала можливість понадпрограмово зустрінути наших спортовців у їх вільний час.

Це буде тільки єдина зустріч на стейти Ню Джерзі і Ню Йорк, яка відбудеться 3-го травня 1994 року о 7-ій год. вечора в Ramada Hotel, 130 Rt. 10 West, East Hanover N. J.

За ближчими інформаціями проситься телефонувати на число (908) 369-5164.

А. Подоляк кандидує до Конґресу ЗСА

Ю. А. Подоляк

Джерзі Сиτі, Н. Дж. — З виборчої квартири 11-ої Конґресової округи Пенсильванії, яка включає повіти Карбон, Колюмбія, Лузерн, Монтор і частини Монро та Нортамберленду стейті Пенсильванії повідомляють, що кандидатом до Конґресу ЗСА у виборах осінню 1994 року є Ю. Андрій Подоляк від Республіканської партії.

Він кандидуватиме проти конґресмена-демократа Пола Канворського, який репрезентує 11 Конґресову округу у Вашінґтоні вже впродовж 10 років.

А. Подоляк сказав, що кандидує, бо хоче спробувати внести зміни у повітах, що входять до 11 Конґресової виборчої округи, де чимраз більше зростає безробіття і податки.

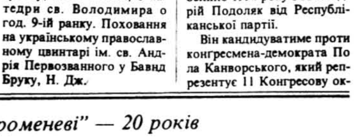
А. Подоляк — це 30-річний мешканець Лігайтону, Па., випускник філядельфійського Дрексел університету, належить до першого покоління американців, батьки якого еміґрували з України.

Помер д-р М. Шпетко

Ню Йорк. — Тут у понеділок, 18-го квітня, помер довголітній секретар і голова 489-го Відділу УНС ім. І. Воробкевича.

Панахида буде відправлена у похоронному заведенні Петра Яреми у п'ятницю, 22-го квітня, о год. 7.30 вечора. Похорон — в суботу, 23-го квітня, з катедри св. Володимира о год. 9-ій ранку. Поховання на українському православному цвинтарі ім. св. Андрія Первозванного у Бавнд Бруку, Н. Дж.

„Променеві" — 20 років

На фото: (зліва): О. Харук, І. Лехіцький, Б. Волянська

Джерзі Сиτі, Н. Дж. (Г. Колесса). — Вокальний ансамбль „Промінь" під керівництвом Богданни Волянської вступає в третє десятиліття свого існування. Створений спочатку як дівочий ансамбль при Академії св. Юра в Ню Йорку, він завдяки подиву гідному ентузіязмові учасників, а перш за все невтомної Б. Волянської, вже 20 років живе не тільки мистецьким життям, але й перетворився в своєрідну родину — члени ансамблю разом ходять на прогульки, таборують, проводять вікенди.

Свій ювілей „Промінь" відзначатиме у суботу, 23-го квітня, в залі Українського Народного Дому в Ню Йорку. Це буде не просто концерт, а немов би товариський з'їзд теперішніх і колишніх учасників ансамблю, які спільно співатимуть, гоститимуться перекускою, оглядатимуть фотоальбоми з давніх часів. Для того, щоб члени „Променя" могли прийти на цю зустріч із своїми дітьми, було вибрано зручний час — 4-ту годину по полудні. Також запрошуються широкі кола громадськости.

Програма концерту складена таким чином, щоб віддзеркалити різні етапи історії ансамблю: звучатиме перша пісня, яку вивчив „Промінь" — „Києве мій" Ігоря Шамо, перший твір, виконаний ансамблем при фортепіяновому супроводі — Чотири хори з незакінченої опери Миколи Леонтовича „На русалчин Великдень", а також улюблені твори „Променя", які з ентузіязмом сприймаються публікою, і тому стали постійними в репертуарі — „Мав я раз дівчиноньку чепурненьку" (народна пісня в обробці Євгена Козака), „Ой кум до куми залицявся" (обробка М. Колесси), та інші.

Деякі з пісень, як уже згадано, будуть виконані

(Закінчення на стор. 4)

ЗУСТРІЧ З Г. СКРЕМЕТОЮ

Ню Йорк. — Об'єднання Мистців Українців Америки та Літературно-Мистецький Клюб влаштовують зустріч з Галиною Скреметою, яка за допомогою прозірок проведе екскурсію по вулицях Києва і Львова. Зустріч відбудеться у п'ятницю, 22-го квітня, початок о год. 7-ій вечора. Адреса ОМУА: 136 Друга аве. в Ню Йорку, 4-ий поверх.

Конґрес розгляне проєкт договору про хемічну зброю

Ню Йорк. — Головне ревізійне управління Конґресу — незалежна державна організація, яка проводить різні фінансові дослідження і розслідування на просьбу законодавців, представила черговий звіт, в якому мова йде про темпи знищення хемічної зброї в Російській Федерації. Ще в 1990 році З'єднані Стейти і колишній Совєтський Союз підписали договір, згідно з яким обі сторони повинні приступити до знищення своїх хемічних арсеналів не пізніше 1992 року. Після розпаду СССР ЗСА і Росія підписали новий договір про ліквідацію хемічної зброї, але ні Москва, ні Вашінґтон ще не ратифікували його.

Торік 156 із 192 зацікавлених урядів країн світу підписали нову конвенцію про хемічну зброю, яка повинна ввійти в силу 13 січня 1995 року. За даними американського аґентства у справі контролі за озброєнням і роззброєнням, Конвенцію ратифікували чотири країни: Швеція, Фіджі, Маврикій і Сейшельські острови. Для того, щоб цей договір ввійшов в силу, треба, щоб його ратифікували 65 країн.

У вівторок, 12-го квітня, Конґрес ЗСА повернувся з великодніх вакацій, і в середу сенатська Комісія закордонних зв'язків почала розглядати проєкт американсько-російського договору про хемічну зброю. У підготовленому звіті ревізійного управління сказано, що хоч існує договір 1990 року, Москва покищо не приступила до знищення своїх хемічних арсеналів.

„Судячи з висловлювань американських і російських офіційних осіб, — сказано у звіті, — при її нинішніх можливостях Росія не в стані безпечно знищити свою хемічну зброю", а також „не має вичерпного пляну з приводу того, як і коли знищувати цю зброю". Згідно з розрахунками російських спеціялістів, знищення 40,000 тонн її хемічної зброї потребуватиме 5—6 біл. дол., більйон з яких Москва розраховує дістати з-за кордону.

У СВІТІ

ЗГІДНО З ДАНИМИ канадської розвідки і служб безпеки, понад 20 країн займаються економічним шпигунством, яке дуже шкодить промисловим компаніям країни. Ще в 1992 році служба безпеки радила канадським бизнесменам не літати літаками Ер Франс, виявивши, що французька розвідка ставить підслуховувальну апаратуру під кріслами для пасажирів. Як свідчать останні факти, особливо активно працюють в Канаді російська і китайська агентури, однак тепер вони частіше намагаються роздобувати комерційні, а не військові секрети.

ДОПОВІДАЮЧИ ПРО СВОЮ участь у праці останньої сесії Ради Европи у Страсбурзі, лідер російської Ліберально-демократичної партії Владімір Жириновський на спеціяльній пресовій конференції знову гостро критикував Захід і хвалив рішення президента Боріса Єльцина відмовитися від програми НАТО „Партнерство для миру". У типових для нього висловах В. Жириновський змішав з болотом „американців та сіоністів", французів, які не дозволили йому поїхати за межу Стасбурґу, турків, які „ненавидять усіх слов'ян", а найбільше дісталося англійцям, оскільки ті „спочатку накрали з усього світу, а тепер стали консерватистами, охороняючи накрадене і нав'язуючи свою мову всім іншим континентам". На думку В. Жириновського, в Юґославії вже почалася „третя світова війна", а в Росії „от-от вибухне війна громадянська, у якій винними будуть її теперішні керівники".

БІЛЬШІСТЮ ГОЛОСІВ парлямент Греції прийняв закон, згідно з яким від колишнього короля Константина відберуть його маєтки, а також грецький пашпорт. Представник уряду повідомив, що родина колишнього короля зможе дістати нові пашпорти тільки тоді, якщо Константин визнає висліди референдуму 1974 року, після якого скасовано монархію у країні, відмовиться від свого королівського титулу і зареєструється як звичайний грецький громадянин.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ в Лондоні помер 77-річний Ніколас Еліот, колишній англійський розвідник, який у 1960-их роках викрив агента Москви Філбі. Щоправда, Філбі таки вдалося втекти в Москву, де він помер у 1988 році.

З РИМУ НАСПІЛА вістка, що Папа Іван Павло II дав офіційну згоду на те, щоб дівчата служили під час Служби Божої, привілей який досі належав виключно хлопцям. Ця вістка зокрема врадувала багатьох у ЗСА, де від якогось часу велика кількість американських римо-католицьких парафій дозволяли дівчатам служити. Речник Папи Івана Павла II Джоакін Наварро-Валльс, на пресовій конференції сказав, „це рішення немає нічого спільного з висвяченням жінок у священики". Він також сказав, що це не є зміна церковного закону, а радше його однакове примінення до прав обидвох статей.

НА ЖЕНЕВСЬКИХ переговорах у питанні грузинсько-абхазького конфлікту російська військово-дипломатична делеґація, очолювана заступником міністра оборони Ґеорґієм Кондратьєвим, домагається, щоб російські військові формації увійшли в континґент сил роз'єднання ООН, тобто щоб дістали повноправний статут „голубих шоломів". На практиці це означатиме не тільки „законну" можливість контролювати ситуацію на Кавказі, але й те, що російська військова присутність в цьому реґіоні фінансуватиметься з бюджету Організації Об'єднаних Націй.

КОЛИШНІЙ ГОЛОВА Ради міністрів колишнього Совєтського Союзу Ніколай Рижков висловився з приводу шансів різних претендентів на пост президента Росії у призначених на 1996 рік виборах. На його думку, „найкращу соціяльну базу" має лідер Ліберально-демократичної партії Владімір Жириновський. Щодо Міхаіла Ґорбачова, то колишній совєтський прем'єр назвав його шанси „нульовими". „Якщо в країні складеться така ситуація, що будуть потрібні мої знання і досвід, то я буду готовий", — „скромно" запевнив Н. Рижков.

ЗСА ПЕРЕВІРЯЮТЬ СТАНОВИЩЕ ЩОДО БОСНІЇ

Вашінґтон. — Президент Билл Клінтон потрактував ситуацію в мусулманському районі Ґоражде на сході Боснії як „похмуру і непевну", а державний секретар Воррен Кристофер повідомив, що Вашінґтон вивчає питання про можливе втручання у кризу. Він підкреслив, що серби зі зневагою ставляться до миротворчих зусиль Заходу.

Президент Б. Клінтон запевнив, що знову пропонуватиме союзникам скасувати ембарго на доставу зброї для боснійських мусулман, щоб вони могли самі себе захищати від сербської агресії. Разом з тим він висловив сумнів у тому, чи є доцільно атакувати сербські укріплення в ситуації, коли серби вже діють в самому місті Ґоражде. Однак багато американських законодавців є іншої думки щодо цього. Вони готові проголосувати за більш рішуче втручання З'єднаних Стейтів у конфлікт, оскільки серби, не діставши належної відсічі, захоплять всі інші мусулманські скупчення на сході Боснії.

Командуючий миротворчими військами ООН у Боснії генерал-лейтенант Майкл Ровз повідомив, що серби безперервно обстрілюють з гармат центр Ґоражде, набої вибухають кожні 20 секунд. „Ми стоїмо на порозі величезної катастрофи", — визнав генерал в інтерв'ю для інформаційної корпорації Бі-Бі-Сі.

Вимагають скасування ембарґо проти Юґославії

Атени, Греція — Україна, Болгарія, Греція, Румунія і Мадярщина мають намір звернутися до Ради безпеки ООН з вимогою скасувани ембарґо на торгівлю з Юґославією. За словами міністра закордонних справ Греції, спільна декларація цих країн уже підготовлена і найближчим часом буде передана на розгляд Ради безпеки.

Грецький міністер сказав, що така вимога відповідає на тільки бажанню добитися миру на Балканах, але й економічним інтересам Греції.

Рішення виступити в підтримку Юґославії, в яку тепер входять дві республіки — Сербія і Чорногорія, було прийняте під час візити в Грецію юґославського міністра закордонних справ Владислава Йовановіча. Сам В. Йовановіч заявив, що скасування ембарґо допоможе швидшому досягненню миру в Боснії. Він підкреслив, що тепер світова громадськість вимагає від сербів прийняти договір про поділ республіки, запроваджуючи економічні санкції, бомбардуючи мирне населення і погрожуючи розширенням військового втручання. Це, і особливо останні бомбардування американської авіяції, викликає зворотню реакцію: серби почали неґативно ставитися до зусиль Заходу добитися підписання мирного договору.

В АМЕРИЦІ

СИТУАЦІЯ У БОСНІЇ і Герцеговині знаходиться в такому безладді, що важко будь-кому передбачити її наслідки. Зокрема незбагненою залишається ситуація в околицях Ґоражди, місцевости, яку Організація Об'єднаних Націй визначила „місцем безпеки". Не зважаючи на різного роду дані обіцянки сербами про відтягнення своїх військ з околиць Ґоражди і припинення постійного обстрілу міста чи зупинення наступу — не виконано. З цього приводу також гостро критикується нестабільна політика щодо Боснії і Герцеговини Уряду президента Билла Клінтона. Крім того, деякі сенатори починають наполягати, щоб дозволити боснійським мусулманам озброюватися, відтягаючи накладене ООН збройне ембарґо. Велика кількість закордонних політиків уважає, що нерішучість ЗСА є одною з причин поновленої нахабности боснійських сербів.

ГРУПА ПОСЕРЕДНИКІВ, яку очолював колишній секретар Державного департаменту ЗСА Генрі Кіссінджер, минулого четверга, 14-го квітня повернулася з нічим. Спроби до переговорів не прийнято бо керівники племени зулю найперше настоювали на тому, щоб перші всерасові вибори у Південній Африці відкласти. Ці вибори призначені на 26—28-го квітня ц. р. Г. Кіссінджер старався, щоб всі сторони спробували зменшити свої розходження, для цього були окремі зустрічі, але успіхів не було жодних, бо не вдалося знайти спільної мови. Нелсон Мандела, керівник Африканського національного конґресу, і вождь племени зулю та провідник Партії волі Інката Манґосуту Бутелезі, згодившись на посередництво, все ж таки не зуміли дійти до порозуміння.

БІЛИЙ ДІМ намагається всіми можливими засобами здобути прихильність виборців у Каліфорнії, щоб забезпечити перемогу демократів у президентських виборах 1996 року. Одначе найбільш наполегливим у цих зусиллях є таки віцепрезидент Ел Ґор, який використовує будь-яку нагоду для того, щоб відвідати Каліфорнію та підкреслити доброзичливість президента Билла Клінтона та демократів у загальному, щодо їхнього стейту. Тільки минулого тижня віцепрезидент Ел Ґор виступав тричі у Каліфорнії, пропаґуючи справи Демократичної партії серед каліфорнійських виборців.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ сенатор-демократ з Мейну Джордж Мічелл з допомогою Білого Дому запропонував демократичним сенаторам три можливі пляни пропонованого президентом Биллом Клінтоном забезпечення охорони здоров'я. Кожний із пропонованих ним плянів є танший, як первісні пропозиції Президента. Незмінною залишається пропозиція гарантії забезпечення всіх громадян охороною здоров'я, котре ніколи не було б ліквідоване, як і вимога, щоб працедавці покривали якусь частину оплати забезпечення своїх робітників. Ці пропозиції сенатора Дж. Мічелла зроблені для того, щоб демократичні сенатори мали змогу застановитися над справою пляну охорони здоров'я ще перед надходячими виборами у листопаді. На думку Мічелла ці пропозиції будуть дуже допоміжні у перемозі Демократичної партії.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні:
(202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send adress changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку-$22.00, на 3 місяці-$12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.

За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Невтральність Заходу супроти Сербії і Боснії

Коли уряд і військове командування Сербії з обуренням закидали Америці, Об'єднаним Націям і НАТО неспровоковану ворожу „аґресію" проти сербських військ у Боснії, президент Билл Клінтон склав довшу заяву, що заперечувала той сербський закид. Мовляв: Америка, Об'єднані Нації й НАТО ставляться невтрально до Сербії, а скидування з американських військових літаків бомб на позиції сербів у Боснії було націлене на сербське командування, щоб воно дотримувалося договору щодо перемир'я.

У обширній статті на цю тему у „Ню Йорк Таймсі" з 15-го ц. р. пригадується брутальну поведінку сербського війська в Боснії із особливими злочинами, доконуваними на тамтешніх мусулманських автохтонах. Згадується теж про важку ситуацію міжнародного війська, висланого до Боснії для заведення там ладу; це військо складається із американських, англійських, французьких і голляндських частин.

Заява Клінтона була очевидячки адресована не так до Беоґраду, як до Москви, традиційного союзника і протектора Сербії. Немає сумніву, що поверх дворічна варварська війна сербів спершу проти Хорватії і Словенії, опісля проти Боснії й Герцеґовини, ведеться з благословення Москви. Нема теж сумніву, що більш як лагідне становище Америки супроти Росії зумовлене двома причинами: традиційним русофільством американської закордонної політики, та з остраху перед загострюванням відносин з Росією у теперішній ситуації, в якій зросли в Росії впливи правих екстремістів, неділимців і комуністів, яким мусить поступатися Боріс Єльцин. Але заява Клінтона не приносить великої чести американській закордонній політиці та взагалі американській великодержаві: як можна одверто признаватися до невтральности супроти воєнних злочинів, доконуваних сербами у Боснії, — до невтральности супроти поверх дворічного бомбардування відкритих міст, масового насилування жінок, засилання до спеціяльно влаштованих таборів арештованих цивільних осіб, до вбивання дітей на очах безсильних і стероризованих батьків.

Трудно виправдати ту заяву, як тактичний дипломатичний маневр, бо вона перечить кільком попереднім заявам того самого Билла Клінтона — ще від його передвиборчої кампанії у 1992 році, коли він таврував тодішнього президента Джорджа Буша за ніби байдужість супроти подій на Балкані. Відомо, що президент Клінтон був навіть прихильником збройної інтервенції Америки на Балкані і закинув той плян після вислухання опінії Пентаґону, що така інтервенція вимагала би найменше півмільйона війська і була б надзвичайно рисковною операцією — не згадуючи вже про ролю Росії у такій ситуації. То навіщо тепер говорити про невтральність? Чи не краще було б арґументувати ті налети американських бомбардувальників — переконати силою сербів до мирових переговорів, якщо не можна переконати їх розумовими арґументами.

Приходиться раз-у-раз повторювати, що становище вільного світу до імперіялістичної аґресії сербів супроти країн і народів, які прагнули усамостійнитись, перейде до історії, як скандал. Ще раз вийшло наяв, що нема у світі апарату, який ефективно діями, а не декораціями, встанов би мир, нема такого органу, що його мусіли б шанувати всі авантюрники, для яких единим критерієм є збройна сила. Нема пошани для права народу самовизначуватися, нема пошани до міжнародного закону про мир і порядок. Заява Клінтона про невтральність до конфлікту на Балкані припечатує ту пресумну ситуацію. Хтось знову, мабуть, порадив Президентові зробити ще одну велику помилку.

Іван Кедрин

ТРУДНОЩІ „СВОБОДИ"

Пригадаймо деякі дати й факти: 100 літ тому постала „Свобода", вона дала ініціятиву до заснування братської установи Українського Народного Союзу, Союз перебрав на себе видавання „Свободи", яка стала його офіційним органом. Впродовж минулої сотні років розрослись агенди УНСоюзу, розрослась „Свобода" до появи п'ять разів у тижні від 1920, а поруч із „Свободою" постав англомовний „Український Тижневик" (1933), постала „Веселка" (1954 р.) і появляється щорічно Альманах УНСоюзу у книжковому виданні. Впродовж 100 років наросла ціла бібліотека книжок, виданих УНСоюзом і коли вона не збагатилася в кількох останніх роках, то це належить до тих труднощів, про які тут тепер мова. Але постала в УНСоюзі книгарня, як одна скромна клітина культурного надбання українців в Америці.

Зросли осяги і зросли труднощі. Світ не стоїть на місці, ростуть вимоги, щоб додержати кроку поступові часу, і разом із цим ростуть кошти, бо культура, частиною якої є преса і видавництво, найтісніше пов'язана з економіхою — з бюджетом, в якому видатки повинні покриватися прибутками, чого, на жаль, часто не можна осягнути.

„Свобода" стала такою самозрозумілою частиною життя-буття української громади в Америці й всієї української діяспори, що її передплатники і читачі привикли, що „Свобода" існує, не призадумуючися над засобами, завдяки яким вона існує. Дійсність така: передплата для членів УНСоюзу є 15 дол. річно, для нечленів 40 дол. У кіосках одно число коштує 25 центів. Передплата „Свободи" на 1 місяць становить для членів в 1.25 дол., це виходить, що одне число коштує 6.25 центів. Смішно чи сумно. „Свобода" є органом Союзу і Екзекутива не має права підвищувати передплату для членів, бо це компетенція Конвенції, яка відбудеться 6—10-го травня ц. р. у Пітсбурґу, Па., з докладними цифрами прибутків і видатків на „Свободу", „Український Тижневик", „Веселку" і книгарню. Нас тут цікавить річний дефіцит „Свободи" на суму 742,341 дол.

В історії української преси, яку дехто рахує від „Зорі Галицької" у 1848 році, (дехто ще раніше) — не було ні одної української газети чи взагалі часопису, — без дефіциту. Тільки Іван Тиктор у 1920-их роках у Львові здійснив принцип самовистачальности української преси, але зумів здійснити той принцип заснувавши цілий власний пресовий концерн, в якому популярний тижневик „Народна справа" мав передплатників, що водночас забезпечували свою худобу — тому „Народну Справу" популярно називали „коров'ячою газетою" — і вона приносила таку поважну надвишку у прибутках, що покривала дефіцит щоденника „Новий Час". Не йдеться про прибутковість „Свободи", а про те, щоб вона своїм дефіцитом не була надто великим тягарем для видавця, себто УНСоюзу, і щоб не виринула загроза скорочувати цей наш єдиний у діяспорі щоденник, замість того, щоб з його сторіччям — побільшувати. Від поверх двох років, коли почався в Україні спершу рух національного відродження, який швидко став рухом державного відродження, „Свобода" стає найкращим, найшвидшим і найбільш вірогідним інформатором про всі важливіші події в Україні, включно з редакційними коментарями та авторськими статтями з українською тематикою.

Тому автор цих рядків, який працює в українській пресі поверх 70 років, має честь і сміливість звернутися до делегатів найближчої Конвенції з закликом — поставитися поважно до проблеми підвишки передплати.

Попередні конвенції ставилися до тієї справи дуже неохоче. Пора перевірити те становище. Просимо порівняти ціни будь-якого американського, польського чи російського часопису в Америці, порівняти передплату й ціну одного примірника. Просимо пригадати собі, що коли нахлинула до Америки в роках 1948—50 найбільша хвиля українських іміґрантів, жертв Другої світової війни, ми пили каву у пристойному ресторані за 5 центів, що тепер коштує 2 доляри. Порівняймо тодішні й теперішні ціни на квиток у підземці Ню Йорку чи Чикаґо, за будь-яку частину одягу і будь-який харч. Ціни паперу, поштової оплати, кошти редакції, адміністрації, друкарні й експедиції, куди-куди менші у порівнянні з коштами американських газет, мусіли зростати. За кілька центів не може бути газети, яка „факсом" відбирає щодня відомості з Києва і подає останні вісті з життя в Америці та широкому світі включно з фаховими коментарями.

Конвенція має обов'язок перевірити й вирішити фінансову політику Екзекутиви. У компетенції Конвенції лежить вирішити, що є приповідкова сорочка і що кожух УНСоюзу та зокрема його членів. Може в ім'я збереження „Свободи", як щоденника, прийдеться скреслити деякі інші дуже поважні видатки Союзу — на гарні цілі, але не найважливіші, коли „Свобода" є найважливіша. Членство УНСоюзу основується на патріотизмі, а не тільки на матеріяльних користях. Сподіваймося, що Конвенція визнає видавництво і в ньому щоденник „Свободу" за пріоритет. Це буде найбільшим осягом Конвенції з найбільшою користю для всього членства Союзу, для всієї нашої спільноти у цих 100-річних ювілеях.

Ярр. Климовський

Віка у Філядельфії

Душа поезії розхристана
і безпорадна у житті:
весь час на суд виносить
істину,
давно розп'яту на Хресті.
Слова сплітаються
мережкою,
та сумно пишеться мені:
я йду Тарасовою стежкою
—по чужині,
по чужині...

Грудень 1992 р.

Дякуючи стараннням 90-го Відділу Союзу Українок Америки завітала з Мінеаполісу Віка Івченко в товаристві своєї мами до Філядельфії, міста Братньої Любови. Авторський вечір Віки відбувся в суботу, 9-го квітня ц. р., год. 3:30 після полудня в залі Українського Освітньо-Культурного Центру. Публіка заповнила залю.

Вечір відкрила Марія Раковська, голова 90-го Відділу СУА, передавши слово Вірі Кліш, яка подала біографію Віки, переплетену кількома її віршами. Між іншим про Віку ми свого часу читали в „Свободі", але відомо, що інша річ про когось читати, а інша річ особу, про яку ми читали бачити на власні очі та чути на власні вуха.

З поданої біографії вибираю найважливіше. Віка народилася 1980 року в Києві. Щасливе дитинство проплинало під дбайливою опікою бабусі Марії, якій на день народження, п'ятирічна Віка присвятила віршик.

Бабунечка хороша
рано завітає,
зварить суп з горошком,
книжку почитає.

й не страшні ні сум, ні
втома,
як бабуня в нас удома.

Це її поетичний дебют. Справедливо кажучи вдалий. У фраґменті цього віршика є в першу чергу сенс, а це дуже важливе. І сама будова віршика нічого собі. На кожний спосіб цей, так сказати б, дебют п'ятирічної дитини треба подивляти. Ми знаємо поетів-геніїв, але нам невідомо, щоб вони починали з п'ятого року життя.

Весною 1986 року зненацька українську землю покрив смертоносний стронцій з причини атомового вибуху в Чорнобилі. Віка цю трагічну подію згадує:

В серці рана не обезболена:
Україно моя знедолена.
І травневі демонстрації —
то річниці радіяції.

Плачуть стіни —
шпитальні і хатні.
Чи трагедії ж ці —
приватні?

Після вибуху на чорнобильській атомовій станції, Віка захворіла. Мама Віки почала шукати порятунку, поїхала з Вікою в Москву з надією, що там її вилікують, та надія на превеликий жаль завела.

Свої переживання Віка виливає у віршах. 1990 року в Києві вийшла перша збірочка її віршів. Вістка про Богом обдаровану дитину дістається до ЗСА. Те, що Віка сьогодні в Америці слід завдячувати Ніні Булавицькій і малому гуртові парафіян православної церкви св. Юрія Переможця на чолі з о. Михайлом Кудановичем у Мінеаполісі. Дякуючи Господньому милосерді, Вікою заопікувались американські лікарі. Під теперішню пору, стан здоров'я Віки покращав, але вона мусить перебувати під постійним обстеженням лікарів до 16-го року життя. Незважаючи на фізичні недомагання, Віка визначається великою працьовитістю й оптимізмом. У школі її прийнято до кляси для непересічно здібних дітей.

Вона написала й сама ілюструвала дві книжечки — збірку віршів „По чужині", яка вийшла друком 1992 року та другу „Бабуня Марія", 1993 року.

При завершенні авторського вечора Віки в Чикаґо, промовив до неї генеральний консул України Анатолій Олійник: „Ти мале зернятко в нашій культурі, ти пустила дуже цінний паросток, тобі треба пройти ще багато доріг, сповнених важкою працею для того, щоб тебе визнав увесь світ. Ми віримо в тебе, здоров'я тобі бажаємо, натхнення і великої праці."

Варта ще навести уривок статті Петра Балея про Віку — „Нові Дні", березень 1993 р. „...не тільки ми маємо привітати нашу геніяльну дитину — ми мусимо її врятувати на довгий вік життя і це є обов'язок кожного без винятку... Ця дитина повинна бути нами матеріяльно забезпечена, щоб могла безтурботно рости, розвиватися, набирати нових знань і визрівати. Ми мусимо дати їй знати, що не тільки за нею рідна мати, п. Кіра і панотець малої парафії, але ціла українська громада стоїть. Коли б ми не доконали цього, то як же ми виглядали б — ми, її брати і сестри в очах лікарів, які піднялися безкоштовно її лікувати."

• • •

Авдиторію оволоділа неописана цікавість. З нетерпеливістю чекаємо на появу тринадцятлітньої поетеси. На сцену входить тендітна, вродлива, гарно зодягнена, легко всміхнена дівчинка. Публіка вітає її оваційно. Момент ідеальної тиші. Ві-

(Закінчення на стор. 4)

Юрій Р. Рибак

ДЕЩО ПРО ХАРЧІ ТА СПОЖИВАЧІВ

Час робить своє і навіть не дуже слідкуємо за тим, як поволі зникають давні страви, а нашу увагу звертають на себе нові продукти, долю яких остаточно вирішить смак: прийняти чи відкинути... У порівнянні з 25-ма роками тому американці споживають більше харчу ніж будь-коли перед тим. Вони їдять багато овочів, городини, зернопродуктів („Cereal"), тіста („Pasta"), рижу, а менше стейків і бейкону. Охорона здоров'я і вказівки лікарів та спеціялістів втримати поміркованість у їжі, а головно сам страх перед недугами та охота таки довше жити, змінили наставлення деяких серйозних споживачів. Тому і не дивне, що вони слідкують за складниками у харчі таких як холестороль, сіль, тваринний товщ, цукор і інші, що їх вказано вистерігатись або обмежувати.

Але чи всі споживачі вважають що їдять?.. Є приповідка „говори до гори, а гора горою", що у переносному значенні віддзеркалює наставлення тих, які ніколи нікого не слухають, а поки здорові не перебирають, що їдять коби тільки їм смакувало і щоб були ситими. Тим же можна пояснити чому так популярним стали печиво, безалькогольні напитки і солодкі зернопродукти. До цього всього американці видають ще 12 більйонів дол. річно на легку перекуску, яку називають двома словами: „Junk food".

Власники харчової індустрії у погоні за мамоною не цікавляться різницею між поживною їдою, а безвартісною, споживаною тільки для розваги. А тому, що їда завжди була естетичним і соціяльним досвідом, люди поруч відживлення звертали увагу на особливі прикмети харчу, який не лише добре смакує, а теж дає, „правильне відчуття, голос (хрупання) і запах".

Харчові компанії ради запевнення свого існування, шукають за можливостями як найкраще було б запізнати споживача зі своїми виробами. Тому і один за одним сперечаються за місце на поличці у крамниці і часто за це платять. При цій нагоді звернімо ж теж нашу увагу на це, що у виробництві харчового продукту роля хемічних синтез стала критичною. Куряча юшка у пущі підсилена сильним наданням штучного смаку потребує лише слідів, а не кусків курячого м'яса. (Це добре знаємо з досвіду!) Така практика комерційно оправдується, бо чим більший додаток штучного смаку тим дешевша продукція і більший прихід для підприємства.

Згідно з американським департаментом аґрикультури з кожного одного доляра, який споживач платить за харч 75 центів, іде на виробництво, маркетінг (аналіза ринку), опакування і розподіл, а для фермера залишається 25 центів. Усупереч цьому існуюча система є доволі продуктивна, бо тут продовжується час самого існування свіжости харчу, є теж змога творити різні варіянти продукту і звільнити споживача від ярма куховарення. Від'ємна одначе сторінка системи — це непродуктивне використання енерґії.

Майже усюди в світі місцева їда американізується... І на це мають вплив ґльобальна телевізія, реклями, опакований харч і ресторани швидкого прохарчування. До деякої міри це доповнило традиційні страви навіть у далеких „забитих дошками" гірських місцевостях чи далековіддалених островах.

Мікрохвильна піч, чи пак „мікрохвилька", що так називають на Україні, а в Америці „Microwave", варить скоро, бо „використовує електромагнетні мікрохвилі, які проникають крізь харч і викликують у ньому внутрішнє тепло". Мікрохвильну піч вважають деякі соціологи визволителем перепрацьованих осіб, бо вона змінила корінно спосіб харчування в індустрійних країнах. Сама ж участь у споживанні дарів Божих стала „менш обрядова, менш формальна і можливо теж більш гігієнічна". За останніми обрахуваннями на 75 відс. домашніх господарствах у ЗСА люди підігрівають страви регулярно... Можна говорити про революцію мікрохвильної печі, яка менш охопила Европу та Японію. Але заморожені куски м'яса у пластикових торбинках, як теж городина і тісто („Pasta") щораз більш протоптують собі стежку у бідних країнах.

Яких 70 років тому хар-

(Закінчення на стор. 4)

Галина Маняко

КРИЛА ОЛІМПІЙСЬКОГО ВОГНЮ

I

Недавно закінчилися у Норвегії зимові Олімпійські Ігри, які принесли людям цілого світу велику радість, а чемпіонам цих Ігор щастя, втілення найзаповітнішої мрії — нагороду золотою медалею Олімпіяди. Вперше на зимові Олімпійські Ігри прибуло так багато спортовців з різних країн, а церемонія їх відкриття назавжди залишиться у пам'яті всіх людей, як чудесна олімпійська зимова казка.

Олімпійські Ігри народилися ще в сиву давнину, в Греції, і були у великій пошані всього грецького народу. Вперше вони були проведені в 776 році до нашої ери і з того часу традиційно влаштовувалися кожні чотири роки аж до 394 року нашої ери, коли римський імператор Теодозій заборонив проводити їх. На початку Олімпійські Ігри носили релігійний характер та присвячувалися верховному мітичному богові стародавніх греків Зевсові. Це були святкові релігійні фестивалі, на який люди приносили найбільші пожертви. Але поступово Олімпійські Ігри охопили всі міста стародавньої Греції. Ідея їх проведення почала служити мирові та взаємопорозумінню між людьми і під час Олімпійських Ігор припинялися всі війни між грецькими містами. В античні часи на Олімпійських Іграх ще не було багато видів спорту. Найулюбленішим з них у греків були: біг, метання диску, боротьба, змагання на колісницях, метання спису.

Олімпійські Ігри в ті часи також проводилися дуже святково, чемпіони нагороджувалися вінками з оливкового листя і вшановувалися, як народні герої. Незабаром ці Ігри ставали все цікавішими та розкішнішими і переможці отримували великі матеріяльні нагороди. Греки твердили, що в здоровому тілі — здоровий дух і вдосконаленню фізичної культури приділяли багато уваги. Фізична культура високо плекалася в гімназіях, молодь гартувала постійно своє тіло навіть часто влаштовувалися свята краси тіла. Молоді люди зберігали свою спортову форму і гартували себе, особливо в стародавній Спарті. На Олімпійських Іграх болійники так вболівали за своїх улюблених спортсменів, що інколи діставали сонячні удари. Емоції глядачів досягали найвищої межі. Вони молились грецьким богам, щоб помогли виграти змагання тому чи іншому спортовцеві. Байдужих на цих змаганнях не було.

Греки також вважали, що молодь повинна отримувати естетичне і гуманітарне виховання і з розвитком Олімпійських Ігор включили в них також змагання музикантів та поетів. Батьки не були поруч з дітьми. Вони були разом з ними.

Варто згадати леґендарну жінку на ім'я Ференіке, дочку Діягора, який також був чудовим спортовцем і першуном. Ференіка мріяла побачити свого сина чемпіоном Олімпійських Ігор і три роки сама тренерувала його. А коли прийшли Олімпійські Ігри, вона, переодягнувшись мужчиною, під загрозою смертної кари, пішла на стадіон. І мрія її збулася. Її син переміг. Став чемпіоном Олімпійських Ігор! Мати від щастя зірвалася з місця і побігла його вітати. Але тоґа спала з неї з плечей і всі побачили, що це жінка. В ті часи греки забороняли жінкам бути присутніми на стадіонах. Вони вважали, що присутність жінок відвертає увагу богів, до яких вони молилися за своїх улюбленців-спортовців. Порушення цього закону каралося смертю. Ференіке викликали на суд і хотіли скинути зі скелі в море. Але мати так хоробро захищалася, що судді помилували її. Побільше б таких матерів, що кличуть своїх дітей на спортові подвиги та ще й самі тренують їх! Античні Олімпійські Ігри народили безліч героїв спорту, які ввійшли в історію.

На жаль, римський імператор Теодозій заборонив Олімпійські Ігри і вони припинили своє існування на довгі століття, що було величезною втратою для людства і шкодою для його здоров'я.

Та ось, в XIX столітті, професор Сорбонського університету барон П'єр де Кубертен, великий педагог і людина жагучого серця, задався ціллю воскресити Олімпійські Ігри. Він вклав у торжество своєї ідеї всі свої сили і власні кошти, і в 1896 році, завдяки його титанічним зусиллям, Олімпійський вогонь запалав знову у Греції. Греція була тоді небагатою країною, але грецькі патріоти зробили все і внесли великі власні пожертви на організацію перших Олімпійських Ігор нашого часу. Очевидці цих Ігор розповідали, що торжество цього свята годі описати словами.

Всі жителі Атен гаряче вітали чемпіона-грека, який не будучи професійним спортовцем переміг в маратоні, першунів Европи. П'єр де Кубертен написав „Оду Спорту", яка також отримала 1-ше місце на літературному конкурсі, Олімпіяди. Після його смерти, серце П'єра поховали згідно з заповітом, в Греції. З того часу Олімпійські Ігри почали знову влаштовувати через кожні чотири роки в різних містах світу. І сьогодні вони присвячуються мирові і взаєморозумінню між народами. П'єр Кубертен твердив, що коли Олімпійські Ігри народять одного чемпіона, то з'являться тисячі майстрів спорту, яких захочуть наслідувати сотні тисяч юнаків і дівчат всіх країн. В цьому суть цього спортового свята.

У наш час, коли гіподинамія є ворогом здоров'я число один, коли люди щодня проводять біля телевізорів дві-три години, який не тільки руйнує здоров'я, але стоїть на перешкоді спілкуванню людей і розвалює сім'ю, батьки повинні не тільки займатися самі фізичною культурою, але бути якнайбільше разом з дітьми! Тож недарма одна дитина сказала своєму батькові: „Тату! я хочу стати телевізором! А чому? — спитав батько. — „Щоб ти мною зацікавився" — відповіла доня.

Закінчення буде.

Ювілейний товариський „Вечір з оселедцем"

Як диктує довголітня традиція в українському Чикаго, завдяки працьовитості, жертвенності, організаційному хистові свідомих членкинь 12-го Відділу Українського Золотого Хреста в нашому місті, у суботу, 19-го березня, як і кожного року, у привітній залі собору свв. Володимира й Ольги відбулася приємна й на високому рівні традиційна імпреза під назвою „Вечір з оселедцем".

Ще задовго до початку імпрези-зустрічі, що була запланована на 6-ту год. вечора, численно поспішали сюди любителі української кухні та інтелігентної розваги, терпляче чекаючи у довгій черзі при касі, щоб там набути квиток вступу собі, членові родини чи доброму знайомому. Опісля одна із золотохресниць ввічливо підпроваджувала гостей до відповідного стола, накритого зі смаком білою скатертю та прикрашеного жовтими серветками і свіжими, такого самого кольору квітами у вазах, подарованих панею Чічулою, власницею квіткарні „Бест флорист".

Незабаром заля виповнилася очікуючими, яких було коло 175 осіб, що із зацікавленням оглядали довгий стіл, заставлений різноманітними стравами. Безумовно, на почесному місці на цьому столі виднів та чарував очі традиційний „оселедець", а точніше — дуже смачно приготована біла риба у помідоровому сосі — вершина кулінарної майстерности незаступимої господині Стасі Ястрембської, яка традиційно вже багато років приготовляє цей пишний присмак.

Біля сцени стояв довгий стіл, заставлений різноманітними речами, подарованими завжди жертвенними членками чикагського Відділу УЗХ, які були призначені на виграші під час бінга. Тим разом таких речей було понад 60: різьблені писанки, інкрустовані сільнички, гуцульська вишивка, різьблені ложки, тарілки, настінні прикраси, перо із різьбленою підставкою, різьблений стояк для писанок, підтримуваний кумедними козаками, комплект перфумів, кришталеві свічники, вази, посуда на рибу, келихи із тацою, оригінальний бронзово-чорний глиняний глечик-ваза. Був тут й багатий вибір напитків: вина, вишнівки, шампанське, кава.

Анна Стародуб, голова 12-го Відділу УЗХ в Чикаго, відкрила цю традиційну зустріч, вітаючи всіх присутніх, а відтак попросила до ведення вечором Стасю Ястрембську, яка представила спеціяльних гостей: д-ра Богдана Шебунчака, голову крайової ради УАКРади, мгр Наталію Іванів, голову централі УЗХ. У своєму виступі вона поінформувала присутніх, що цьогорічний традиційний „Вечір з оселедцем" є вже 40-им з черги. Прихід з нього, як завжди, іде повністю на харитативну працю 12-го Відділу УЗХ, бо за час 60-літнього існування Український Золотий Хрест завжди допомагав матеріяльно та духовно потребуючим українцям, розсіяним по світу. Цьогорічна імпреза дасть додаткові фонди, потрібні на допомогу братам-українцям у самостійній Україні, яка тепер знаходиться в економічній руїні.

Відтак С. Ястрембська попросила до мистецького виступу нашого чикагського гумориста Зеновія Маринця, який почав забавляти публіку своїми новими гуморесками з бувальщини в сучасній Україні та на еміграції.

Опісля С. Ястрембська заповіла наступну мистецьку точку і бандуристка Оксана Родак-Миценко майстерно виконала на бандурі в'язанку народних пісень. Потім гуморист З. Маринець знову забавляв публіку новими власними гуморесками.

Заповідач вечора попросила отця митрата Івана Кротця, пароха собору свв. Володимира і Ольги, провести молитву і поблагословити страви, а опісля вже попросила гостей підходити до стола, що угинався під багатством страв.

Після смачної вечері приступлено до наступної традиційної точки — гри „бінго", яке вміло вели Нуся Заяць та Соня Іванець.

Задоволені гості „Вечора з оселедцем" пізно поверталися додому.

Катерина Домашевська

127-ий Відділ УНС в Баффало відбув Загальні збори

У неділю, 27-го лютого, відбулися чергові Загальні збори 127-го Відділу УНС, одного з найстарших на терені Баффало, Н. Й. Відбулися вони в церковній залі парафії св. отця Миколая.

Збори відкрив голова 127-го Відділу Василь Шарван. Він привітав пароха о. Мар'яна Процика, голову Округи УНС Романа Конотопського та гостей — секретарів братніх союзів Михайла Міхалона від „Провидіння" і Михайла Юркова від Української Народної Помочі та членів 127-го Відділу. Збори розпочалися молитвою, яку провів о. Мар'ян. Присутні вшанували мовчанкою членів, які у звітовому часі відійшли у Божу вічність. Зборами проводила президія у складі: Василь Шарван — голова та Надя Ільківська і Дмитро Пітулай — секретарі. До почесної президії запрошено о. Мар'яна Процика і Романа Конотопського. Після звітування скарбника і фінансового секретаря Кетлін Гаравус-Ланд, звітував голова Василь Шарван. В дискусії брали участь присутні члени, висловлюючи думки відносно дальшої праці.

В імені Контрольної комісії звіт склав Михайло Гнатів, в якому висловив признання членам управи за працю та поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій управі. До нової Управи більшістю голосів вибрано: Оксана Бережницька — голова і скарбник, Дмитро Пітулай — заступник голови і рекордовий україномовний секретар, Надя Ільківська — англомовний секретар, Кетлін Гаравус-Ланд — фінансовий секретар, Дмитро Баранецький і Дмитро Ганущак — члени. Контрольна комісія: Василь Шарван — голова, Михайло Гнатів і Дмитро Ільківський — члени.

Присутній на зборах голова Округи УНС Р. Конотопський привітав присутніх, членів новообраної Управи та побажав успіхів у праці. Зокрема привітав присутніх від головного предсідника УНС мгр Уляни Дячук та звернув увагу на 100-літній ювілей УНС. Відзначення його плянується також в нашій громаді.

Новообрана голова О. Бережницька подякувала зборам за довір'я та заявила, що зі своєї сторони постарається допомогти у праці 127-го Відділу. Наш Відділ, найстарший в Баффало, постав у парафії святого отця Миколая, яка цього року вступила в 100-річчя існування та 75-річчя побудови теперішньої церкви. Наші ювілеї ставлять певні зобов'язання супроти попередників, які організували і провадили церковне і громадське життя. В тяжкі часи першого поселення українців в ЗСА Український Народний Союз й інші братські організації були великою поміччю для наших піонерів, які залишили Україну та пішли в заморські краї шукати кращої долі. Завдяки цим організаціям ми зберегли церковне і громадське життя. Вони стали наріжним каменем, на якому продовжує свою працю пізніша еміграція, для якої вони завжди були гостинним домом. Віримо, що 127-ий Відділ УНС також належно причиниться до відзначення 100-річного ювілею.

Загальні збори закрив молитвою о. М. Процик.

Дмитро Пітулай

Приклад, гідний до наслідування

За словами поета, „Раз добром налите серце вік не охолоне".

Ця клясична цитата відноситься тільки до людей з добрим серцем, а їх між нами так мало, тому хочу написати про людину, яка заслуговує на спеціяльну згадку. Ця людина може стати прикладом для нас всіх, бо у своєму завіщанні зі своїх скромних достатків залишила 5,932 доляри на Фонд Українського Інваліда.

Ярослава Пацлавська народилася в патріотичній родині січового стрільця і відомого підприємця у Надвірній Михайла Дем'янчука. Покійна Ярослава Дем'янчук-Пацлавська винесла зі свого родинного дому шляхетні прикмети патріотизму і в обличчі смерти не забула про тих, які, як і її покійний вже батько, боролися за ті самі ідеали, ставши інвалідами. Багато їх тепер — чи то дивізійників, чи упістів — ще живе в Україні, та ніхто не дає їм помочі. Цією допомогою після своїх спроможностей займається Суспільна Служба Комбатантів, централя якої знаходиться у Філядельфії.

Жертвенність св. п. Ярослави Пацлавської повинна бути тим світлим дороговказом і прикладом для нас всіх.

Суспільна Служба Комбатантів висловлює сестрі покійної Оксані Мельникович щирі співчуття і подяку за її поміч у виконанні останньої волі покійної сестри Ярослави. Нехай американська земля буде покійній легкою! Вічна їй пам'ять!

Ярослав Качай

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННОЇ Кореї Кім Ен Сам заявив, виступаючи у Сеулі, що його країна зможе перемогти комуністичну Північну Корею у випадку війни. Президент запевнив, що в Сеулі будуть знати про підготову вторгнення з півночі за 24 години до його початку. В даний час ситуація у регіоні дуже напружена. Пйонгянг розмістив 80 відсотків своїх збройних сил, яких налічується понад мільйон осіб, вздовж демаркаційної лінії, що ділить навпіл Корейський півострів. На кордоні стоять готові до бою 8,000 північнокорейських гармат і ракетних комплексів.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
незабутньої пам'яті нашої
найдорожчої МАМИ, БАБУСІ І ПРАБАБУСІ
бл. п.
ЕВДОКІЇ КУШНІРЧУК
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в п'ятницю 29-го квітня 1994 р.
в слідуючих церквах:
українська католицька церква в Космачі;
українська католицька церква св. Андрія у Львові;
церква Святої Родини у Вашінгтоні, Д.К.;
церква св. Йосафата у Воррен, Миш. о год. 9-ій ранку.
Просимо в цей сумний день згадати покійну у своїх молитвах.
У глибокому смутку:
родина — в ЗСА і Україні.

В П'ЯТУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
св. п.
о. митрата д-ра
ІСИДОРА НАГАЄВСЬКОГО
що з волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність 7-го травня 1989 р. будуть відправлені
СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в таких церквах:
св. Андрея, Парма, Огайо;
св. Івана Хрестителя, Дітройт;
Непорочного Зачаття, Люрд, Франція;
в Соборі св. Софії, Рим, Італія.
В цей день просимо згадати покійного у своїх молитвах:
дружина — ОЛЬГА з дітьми, внуками і правнуками.

Ділимося сумною вісткою, що
в четвер 14-го квітня 1994 р. з волі Всевишнього,
відійшов у вічність на 78-му році життя наш
найдорожчий БАТЬКО, ДІДУСЬ І ПРАДІДУСЬ
св. п.
МИХАЙЛО РОМАНЕЦЬ
Покійний походив з Жовкви, Львівська область
Залишаються в глибокому смутку:
син — ЮРІЙ з дружиною НАТАЛКОЮ і дітьми
дочка — ЛЕСЯ ЛЕСЬКІВ з мужем МИХАЙЛОМ і дітьми
син — РОМАН з дружиною ПЕТРУСЕЮ, дітьми і внучкою
син — ЗЕНКО з дружиною ВЕРОНІКОЮ і сином
ПОХОРОН відбудеться 20-го квітня в українській католицькій церкві Непорочного Зачаття у Філадельфії, Па.

З глибоким болем і сумом повідомляємо приятелів, знайомих, друзів Буковинців та все українське громадянство, що у понеділок, 18-го квітня 1994 р. відійшов від нас у вічність по тяжкій недузі з Волі Всевишнього на 80-му році життя мій найдорожчий МУЖ
бл. п.
д-р прав
МИКОЛА ШПИТКО
нар. в Ясах, на Буковині, Україна,
член УАК — „Черноморе", адвокат в краю та судді на еміграції, довголітній секретар Відд. 400 УНС. Відомий громадський діяч, член Управи ЦОБУ, щедрий жертводавець на народні цілі, [illegible] в Ню Йорку.
ПАНАХИДА в п'ятницю 22-го квітня 1994 р. о год. 7-ій вечора в [illegible] в Ню Йорку.
ПОХОРОННІ відправи в суботу 23-го квітня о год. 10-ій ранку в церкві-пам'ятнику св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., а тлінні останки [illegible] цвинтарі.
дружина — ІРИНА
сестріна — ОЛЕНА [illegible] з родиною
[illegible] — АНГЕЛІКА з родиною
та [illegible] і дальша родина в Україні, Америці і ЗСА.

Віка...

(Закінчення зі стор. 2)

ка в руці з голосником починає свою розповідь.

У страшнім відділенні
лікарні
діти, ніби зняті з хреста.
Рівні всі, вродливі і
негарні, —
перед тим, що сподівання
марні:
всіх чекає смерти
пустота.

Тільки на світанку серце
ниє
і весь час вистукує одне:
„Скільки сліз і горя за
спиною!
Матір Божа, зжалься наді
мною!
Матір Божа, збережи
мене!..."

З черги фрагмент вірша, коли Віка була в Москві на лікуванні.

Україно моя, Україно,
нещаслива матусе моя!
Я — твоя безталанна
дитина,
що згубилась в російських
краях.

Очевидно не подаватимемо цілої програми виступу Віки. В її віршах щирість вислову, а надісе глибина думки. Читає свої вірші як професійний читець — виразно, з логічними акцентами. В неї належна інтонація та сама подача слова. Свій виступ, Віка перепела пісенькою „Благання", її слова, а музику написала Кіра Цареградська. Їй акомпаньювала Леся Рудий, акомпаньяторка з довголітнім досвідом.

Ось текст „Благання":

Палаю, як свічка.
Спасаюсь у вірі.
Читаю молитву,
забуту давно.
Птахи Міннесоти
злітають у вирій
і крилами стукають
в наше вікно.
На жаль, то качки,
а не наші лелеки
збираються в путь
за ліси і моря.
Візьміть мене, друзі,
в дорогу далеку,
бо кличе мене
Україна моя.

І знову читання віршів, Віка переплела пісенькою бабусі. Слухаючи її голосу, створюється враження наче б вона брала лекції співу.

Ще декілька слів про Віку як рисувальницю. У Віки не абиякий хист до рисунку. Вона ілюструвала свої дві книжечки. В її рисунках помітні — легкість і м'якість. Вірно передає форму та розміри представленого предмету. Добре в неї виходять рослинні мотиви, а надісе в її рисунках пробиває український характер. У її краєвидах дуже часто впадають ввічі українські церкви.

• • •

Життя двох осіб на чужині вимагає засобів. У цьому велику допомогу може дати Союз Українок Америки, а радше його відділи. Ці відділи повинні час-від-часу влаштовувати авторські вечори Віки (тим більше, що вони дуже цікаві) по всіх більших українських осередках не лише в ЗСА, але й у Канаді.

Завершуючи ці рядки, не можна поминути матері Віки. Великою заслугою матері є те, що про Віку знає український світ. Мама Віки культурна, освічена й дуже підприємчива особа, знає не тільки куди вдатися, щоб рятувати життя улюбленої донечки, вона ще виконує функцію імпресарія для виступів Віки. У матері, дякуючи особистій культурі, ці вміння створити атмосферу для росту поетичного таланту Віки.

Правду сказавши цим разом публіку більше зацікавили автографи Віки, як солодощі в буфеті, бо публіка була ще під враженням вірша Віки:

Та я вернуся, в рідний дім
вернуся,
де розцвіта волошками
земля.
Туди, де ще лунає спів
бабусі
і спить в колисці тихе
немовля.

Туди, де строгим клином
журавлиним
виструнчуються в рядки
слова...
щоб лише не вмерла
Україна
і щоб бабуся ще була
жива.

„Променеві..."

(Закінчення зі стор. 1)

після кінця формального концерту з участю колишніх членів ансамблю, які вже не активні в „Промені", не приготовлялися до концерту — співатимуть просто на згадку.

Святкування свого 20-річчя „Промінь" сполучить із відзначенням співпраці з ансамблем бандуристів „Гомін степів", керівник якого, Іван Лехіцький, є також членом „Променя" (до речі, багато учасників цих двох ансамблів є спільними). Обидвома ансамблями будуть виконані два твори в обробці Григорія Китастого, і Юліяна Китастого, і один з них — „Ішов козак..." був першим твором, виконаним „Променем" і „Гомоном Степів".

Художній керівник і диригент „Променя", Богдан Волянська, є тим промотором, без якого ансамбль не зміг би існувати. Попри організаторську діяльність, Богдана ще й підтримує ансамбль фінансово (про що вона із скромности нам не сказала). Тому „Промінь" є однією з дуже небагатьох мистецьких одиниць української діяспори, які існують на власні кошти, за винятком помічної руки Василя Сосяка, який здобув для ансамблю допомогу від New York State Counsil of The Arts, і якого члени „Променя" згадують з великою вдячністю.

З товариського життя „Променя".

Б. Волянська походить із родини, в якій завжди любили музику. Успадкувавши цю любов, Богдана сама вчилася грати на гітарі, бандурі, почала виступати на сцені. Має спеціяльний дар до гармонізації мелодії, звідси — безліч її обробок. Викладаючи українську мову і літературу в Академії св. Юра в Ню Йорку, зорганізувала там хор, танцювальний гурток і „Промінь".

Богданна має ступінь бакалавра в ділянці музичної педагогіки і ступінь магістра музики. Її другий фах — це адміністрація торгівлі за спеціяльністю комп'ютерів та інформації (має ступінь магістра). Залишивши вчителювання в Академії, Богданна працює комп'ютерним аналістом, але залишається незмінним керівником „Променя", диригує уже 24 роки. „Бо українська музика, особливо вокальна — це моя перша і єдина любов, без якої собі не уявляю життя".

В 1978 році „Промінь" відлучився від Академії св. Юра, став самостійним гуртком. Тоді ж до дівочого ансамблю приєдналися чоловічі голоси. „Члени ансамблю успадкували від родичів любов до рідного мистецтва, — говорить Б. Волянська, — тому, за нашими підрахунками, середній час членства в „Промені" — аж 10 років". „Щодо місії ансамблю, — додає співачка Оксана Харук, — то він привертає молодь — членів „Променя" — до активної участи в житті української громади".

Шевченківське свято в Ютиці

19-го березня парафіяльний дім наповнився дзвінкими дитячими голосами. Святково вбрані діти і їх родичі вже о 10 годині були готові до свята, щоб відзначити 180-ту річницю від дня народження українського месії, дорогого і незабутнього Тараса Шевченка.

Задум про таке незвичне свято, не подібне до попередніх, виник у вчительки школи українознавства Ориси Яновської та вчительки Оксани Кашицької. Як такого сценарію не було, все повинно було проходити імпровізовано, невимушено, а всі присутні мали брати участь. На свято були запрошені о. парох Богдан Смик та проф. парафіяльної школи Ярослав Ликтей зі своїми студентами.

В святково вбраній світлиці запанувала урочиста тиша. Всі сиділи немов одна родина. Щирими і теплими словами про Кобзаря розпочала свято О. Яновська. Коротеньку біографію Шевченка в англійській мові прочитав учень Володимир Кашицький. Про життєвий шлях поета більш детальніше розповідала О. Яновська, її доповнювала О. Кашицька. Перекладав на англійську мову проф. Я. Ликтей.

Свято переплiталося веселими забавами і піснями. Оплесками були зустрінуті продекламовані вірші учнями В. Кашицьким, Михайликом Клепачем та його батьком Михайлом Клепачем. У виконанні Дженел Ярмак присутні послухали пісню „Поклін тобі, Тарасе".

Продовжувалось свято переглядом стрічки минулорічного святкування. Діти і старші із задоволенням дивилися на запис, бо багато з присутніх побачили себе на екрані телевізії.

Закінчилось свято солодким столом, до якого причинились рідні дітей Люба Ярмак, Натакла Холявка, Марія Клепач, Надія Фалинська та О. Кашицька.

Свято вдалося, про це говорив настрій дітей і дорослих. А з портрету, що стояв на видному місці, дивився на всіх незламний Тарас і ніби дякував за те, що далеко від України, на одному із сотень „островів", що порозкидані по чужині, де б'ється українське серце „не забули пом'янути не злим тихим словом".

о. Степан

Напруження...

(Закінчення зі стор. 1)

шла в напрямі Одеси та Ізмаїла, не зважаючи на заборону міністра оборони України впускати їх у ці порти. Та ж газета повідомила, що Україна також почала „готуватися до чогось". „В районі селища Перевального під Симферополем один з батальйонів механізованої бригади Збройних Сил України стоїть у повній бойовій готовості. Також і артилерійський відділ цієї бриґади. Крім того, українська сторона відключила військовий зв'язок між командуванням Чорноморської фльоти і бриґадою річних катерів в Ізмаїлі, Одеської области.

На базі розпущеного 318-го відділу кораблів консервації Чорноморської фльоти створена 1-ша бриґада охорони водного простору Військово-Морських Сил України. Її командиром призначено капітана другої ранґи Михайла Марченка. Представник Одеської військової округи Вячеслав Воронков повідомив, що Україна взяла під свою контролю Миколаївський і Одеський гідрографічні райони. На базі Одеського — створений гідрографічний район ВМС України, командиром якого став капітан третьої ранґи Микола Захаров.

Президенти Росії і України наказали командуванню своїх фльот припинити конфлікт, а заступник міністра закордонних справ Росії Сергей Лавров сказав, що це сталося „через невирішення проблем Чорноморської фльоти".

Дещо про...

(Закінчення зі стор. 2)

чові компанії очікували, що жінка як домашня господиня проводитиме велику частину дня у кухні. Але на початку 1920 років виявилося, що американська господиня уже не є куховаркою, а радше „відкривачем пушок". Натомість харчові компанії приготовляли харч, тяли городину і підправляли страви, а щоб все ж таки залишити „особисту індивідуальність" жін ці, дали їй змогу додавати свіжі яйця до вже приготованої муки на тістечка...

Останньо зайшли зміни у відношенні в подружжі, бо незалежно від соціяльного рівня, жінка і чоловік обидвоє працюють і тому багато з них заважили, що можуть куховарити самі. Це спонукало масову продукцію харчу, яку підтримала реклама, підкреслюючи вигоду і заощадження часу.

Пригадаймо, що в Америці продовж 300 років стіл в їдальні чи пак у кухні став родом соціяльної інституції, центром щоденної драми родинного життя. Присутність при їді була обов'язкова для всіх членів родини і була товариським ритуалом, де діти вивчали і привикали до терпеливости і правил доброї поведінки. Та прийшов тому кінець, бо кухня стала родом „ґазолінової станції", а мікрохвильна піч „помпою самообслуги". Члени родини приходять, коли захочуть і самі собі пригрівають приготовану страву. Стара традиція зникає, а навіть, коли ще існує і родина збирається за одним столом, то внутрішню традиційну родинну атмосферу перериває своїм зовнішнім впливом... телевізія!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕЛЛА ГРАБОВСЬКА член УНС Відд. 143-го Т-ва „Любов" в Ґрейт Медовс, Н.Дж. померла 25-го жовтня 1993 року на 79-му році життя. Нар. 8-го травня 1914 року в Ню Йорку, Н.Й. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку дві дочки Патрисю і Христину. Похорон відбувся на цвинтарі Pequest Union в Ґрейт Медовс, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Анна Мандзюк, секр.

ФЛЬОРЕНС МАЙҐЕР член УНС Відд. 112-го Т-ва ім. св. Марії в Пармі, Огайо померла 10-го листопада 1993 року на 80-му році життя. Нар. 1-го вересня 1913 року в Джанставн, Па. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку Дороту Кулик. Похорон відбувся 13-го листопада 1993 року на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Мері Капраль, секр.

ВОЛОДИМИР ІГОР СИВИЙ член УНС Відд. 291-го Т-ва ім. Т. Шевченка в Клівленді Огайо помер 3-го листопада 1993 року на 41-му році життя. Нар. 1952 року в Клівленді, Огайо. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку маму Анну, брата Ярослава, сестру Рому та дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Хреста в Сан Дієго, Каліф.

Вічна Йому Пам'ять!

Віра Напора, секр.

ЮСТИНА КОВАЛЬЧУК член і касир 338-го Відділу УНС Т-ва ім. свв. Петра і Павла в Монессен, Па. померла 28-го жовтня 1993 року на 98-му році життя. Нар. 6-го липня 1895 року в Торчиночах, Україна. Членом УНС стала 1933 року. Похорон відбувся 1-го листопада 1993 року на цвинтарі у Вест Нютон, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Ольга Пішко, секр.

ДЖІН ФУРТАС член УНС Відд. 234-го Т-ва „Запорозька Січ" в Елизабет, Н.Дж. помер 10-го листопада 1993 року на 78-му році життя. Нар. 1915 року в Елизабет, Н.Дж. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку братів Ґеррі і Павла; сестер Катерину і Марію. Похорон відбувся 12-го листопада 1993 року на цвинтарі Ферв'ю у Вестфілд, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ПЕРЛЬ ҐАЙДОСІК член УНС Відд. 399-го в Чикаґо, Ілл. померла 31-го жовтня 1993 року на 72-му році життя. Нар. 4-го січня 1921 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС стала 1939 року. Залишила у смутку мужа Тому і дочок Ненсі Крейґтон і Марію Тонч і четверо внуків. Похорон відбувся 4-го листопада 1993 року на цвинтарі Святого Хреста в Каламет Сіті, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Роман Б. Припхан, секр.

КАТЕРИНА КОСТІВ, членка УНСоюзу Відд. 200 Т-ва Вільна Україна в Озон Парку, Н. Й., померла 8-го жовтня 1993 р. на 84-му році життя. Покійна народилася 7-го жовтня 1909 р. і стала членкою УНСоюзу 20-го червня 1962 р. Залишила в смутку двох синів Миколу та Івана, 9 внуків, дві сестри, двох братів — Миколу, Івана, Параню та Оринку. Рідня, приятелі і союзова громада відпровадила покійну на вічний спочинок, дня 12-го жовтня 1993 р. на цвинтар Оливна Гора в Нюарку, Н. Дж.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Іван Пригода, секр.

КЕРОЛ ЛУЦЬ ПАРІС член та секретарка 295 Відд. УНС Т-ва ім. св. Духа в Акрон, Огайо померла 18-го серпня 1993 року на 44-му році життя. Нар. 3-го вересня 1948 року в Акрон, Огайо. Членом УНС стала 1963 року. Залишила у смутку дочку Лорі Енн, батьків Теодора і Роз Луць, братів Івана, Вілліма, Дена і Михайла. Похорон відбувся 21-го серпня 1993 року на цвинтарі Святого Хреста в Акрон, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Ґеновефа Жеребняк, секр.

ОЛЕНА СВІСТЕЛЬ член УНС Відд. 163-го Т-ва „Єдність" у Філядельфії, Па. померла 7-го липня 1993 року на 84-му році життя. Нар. 1909 в Городкові, Зах. Україна. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку дочку Гелен Ашер, внуків Реджину і Тімоті та дальшу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся 16-го липня 1993 року на цвинтарі св. Марії в Елкінс Парку, Філядельфія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Теодор Дуда, секр.

АННА ШЕЛИК, членка УНСоюзу Відділ ч. 37 Т-ва „Любов" в Елизабет, Н.Дж. померла 6-го грудня 1993 р. на 96-му році життя. Покійна народилася в 1897 році на Лемківщині, Україна і стала членкою УНСоюзу в 1950 році. Залишила в смутку сина Осипа, зятя Андрія Брода, внуків — Діяну, Павла й Карінy. Рідня, приятелі і союзова громада відпровадили покійну на вічний спочинок, дня 8-го грудня 1993 р. на цвинтар св. Ґертруди в Колонії, Н. Дж.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Ольга Оседедчук, секр.

СТЕЛЛА ІЛЬЧИНСЬКА, членка УНСоюзу Відділ ч. 58 в Ютиці, Н. Й., померла 13-го листопада 1993 р. на 74-му році життя. Покійна народилася в 1919 році в Ютиці, Н. Й. і стала членкою УНСоюзу в 1959 р. Залишила в смутку брата з родиною, дальшу родину і церковну громаду. Рідня, приятелі і союзова громада відпровадили покійну на вічний спочинок, дня 16-го листопада 1993 р. на цвинтар свв. ап. Петра і Павла УПЦеркви в Ютиці, Н. Й.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Марія Ковалевська, секр.

НАДІЯ БАБ'ЮК, з дому ТЕРЕЩИН, членка УНСоюзу Відділ ч. 437 Т-ва „Самопоміч" в Рочестері, Н. Й., померла 22-го жовтня 1993 р. на 89-му році життя. Покійна народилася в 1904 році в Озерянах, пов. Борщів і стала членкою УНСоюзу в 1950 р. Залишила в смутку мужа Теодора, синів — Зенона з дружиною Оксаною та дітьми: Андрієм, Тамарою, Роксоляну з чоловіком Олегом Крамарчуком і сином Олесем, Юрієм з дружиною Айлін і донею Джеймі; Мирона з дружиною Уляною та донею Асею з чоловіком Григорієм Стабс; сестру Анну Скрипник з родиною в Україні; сестрінку Наталку Баб'юк з дітьми Ігорем та Христею з чоловіком Ігорем Чиховичем; племінника Мирона Баб'юка з дружиною Танею та родиною; племінника Ореста Баб'юка з дружиною Джун; сватів Катрусю і Михайла Лялька та ближчу і дальшу родину в Україні. Рідня, приятелі і союзова громада відпровадили покійну на вічний спочинок, дня 24-го жовтня 1993 року на цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Лідія Хомяк, секр.